

ЕСЕННА приказка

Вечеръ здрачътъ шомъ се спусне надъ заспалитѣ села, чуй какъ вѣтърътъ препусналъ пѣй по влажнитѣ стѣкла! Чуй какъ тихо той нашепва странни приказки въ нощта и подъ шепота му трепватъ пожълтѣлитѣ листа. Той разправя на децата, сгушени въ спокоенъ сънъ, какъ като сълзи цвѣтята сж се ронили навънъ. Какъ въ просторитѣ оловни, птички махали съ криле и съсъ писъци тжжовни, отлетѣли надалекъ.

Отлетѣли съ плачъ и горестъ, тѣ къмъ южнитѣ страни, дето ведъръ грѣй просторътъ въ ярки слънчеви вълни . . .

Пѣе вѣтърътъ, разказва, какъ преминала въ нощта, есента съсъ златна пазва отъ отронени листа. Морна носѣла на рамо сочни, зрѣли плодове, и червени като пламъкъ ябълки и гроздове. И въ притихналата вечеръ, спрѣла въ всѣка хижа тя и прошепнала сърдечно на заспалитѣ деца:

— Бодри радостни растнете, малки хубави деца. Съсъ смѣха си веселете вѣчно хорскитѣ сърдца! Нека вашитѣ очички да цвѣтятъ като цвѣте! Пѣйте, пѣйте като птички и живѣйте въ радостта! . . .

Тѣй вървѣла въ тъмнината съ бавни крачки есента и безшумно въ тишината тя изчезнала въ нощта.

Вечеръ, шомъ здрачътъ се плисне надъ градини и поля, чуй какъ нѣкой низко, низко пѣй по влажнитѣ стѣкла . . . Туй е есенниятъ вѣтъръ, съ мокри устни шепне той и разказва на децата чудни приказки безброй. Шомъ въ просторитѣ мъгливи, грѣйнатъ звездни кандилца, той съсъ приказки приспива малкитѣ добри деца . . .

РАДОИ РАЛИНЪ

